

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-394)

Jun (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	14
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 214)

- 65-2. ரேபசங்காதிதேவாட்யம் ஸோமம் வ்யாபி ஸமந்விதம்
66. சதுர்தம் ஸம்ஸமரேத் பீஜம் தத் இதம் பலஸுதந
வைராஜ அநல சங்காட்யம் கோபநம் வ்யாபி ஸம்யுதம்
67. ஸோமவர்ணம் ஸ்மரேச்சக்ர பஞ்சமம் பரம அத்துதம்
அப்ரமேயாதி தேவாதி யாவத் கருட வர்ணகம்
68. யதாபாடம் ஸமுச்சார்ய வாகீச்வர்யை ததோ நம:
ஏக ஷஷ்ட்யர்ணகோ மந்த்ரோ வாகீச்வர்யா அயம் ஸ்ம்ருத:

பொருள் – அதன் பின்னர், “ர” என்பதுடன், “ய” என்பதும், ஆதிதேவனுடைய ஆகார வர்ணமாகிய “ஸ” என்பது இணைகிறது. இத்துடன் பிந்துவும் இணைந்து, மூன்றாவது பீஜம் உண்டாகிறது (இது “ஸ்ரயாம்” என்றாகிறது). பலஸுதநா! அடுத்து நான்காவது பீஜம் இவ்விதம் உண்டாகிறது; வைராஜம் மற்றும் அக்னியைக் குறிக்கும் “ர”, இத்துடன் “ய”, கோபநம் என்பதன் ஆதாரமாகிய பிந்து, ஸோமனைக் குறிக்கும் வர்ணம் ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து “ஸ்த்ரயாம்” என்றாகிறது. பின்னர், “அ” என்பது தொடங்கி “க்ஷ” என்பது முடிய உள்ள ஐந்தாவது பீஜம் உண்டாகிறது. இப்படியாக உள்ள அக்ஷரங்களுடன் அநுஸ்வார உச்சாரணம் செய்யப்பட்டு “வாகீச்வர்யை நம:” என்னும் மந்த்ரம் கூறப்படுகிறது. இப்படியாக 61 அக்ஷரங்களுடன் கூடியவளாக வாகீச்வரி உள்ளாள் என்று அறியவேண்டும்.

விளக்கம் – “ஓம், ச்ஷரீம், ஹ்ரீம், ஸ்ரயாம், ஸ்த்ரயாம்” ஆகிய 5 பீஜங்கள் உள்ளன. இவற்றைத் தொடர்ந்து “க” முதல் “ம” முடிய உள்ள 25 ஸ்பர்ச எழுத்துக்கள் உள்ளன. அதன் பின்னர் “அ” தொடங்கி விஸர்க்கம்” முடிய உள்ள 16 ஸ்வர எழுத்துக்கள் உள்ளன. அதன் பின்னர் “ய” தொடங்கி “க்ஷ” முடிய உள்ள 9 எழுத்துக்கள் உள்ளன. அதன் பின்னர் “வாகீச்வர்யை நம:” என்பதில் 6

எழுத்துக்கள் உள்ளன. இப்படியாக 61 (5 + 25 + 16 + 9 + 6) அக்ஷரங்களுடன் கூடியவளாக வாகீச்வரி உள்ளாள் என்று அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 80)

[குரு] நீண்ட ஆயுளுடன் இருப்பாயாக! வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருளைக் கொள்ளும் பாஹ்யர்கள் மற்றும் வேதங்களுக்குத் தவறாகப் பொருளைக் காணும் குத்ருஷ்டிகள் ஆகிய அனைவரும் அஸுரர்களே ஆவர். அவர்களை நான் விஷ்ணுவின் ரூபம் எடுத்து வெல்வதற்கு விரும்புகிறேன்.

[சிஷ்யன்] பகவானே! நீவிர் விஷ்ணுவின் ரூபத்தை எடுப்பதால், நீங்கள் விஷ்ணுவே ஆவீர் என்று எண்ணி உங்களைப் பணிகிறேன். ஆகவே,

110. உபவீதிநம் ஊர்த்வபுண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்ய பலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம்
சரணாகத ஸார்த்தவாஹகம் த்வாம் சிகயா சேகரசாலிநம் பஜாமி

பொருள் - [சிஷ்யன் கூறுதல்] மார்பில் முப்புரி நூலும், நெற்றியில் திருமண் காப்பும், கரத்தில் த்ரிதண்டமும், தலையில் சிகையும் கொண்டு விளங்குகிறீர். இப்படிப்பட்ட நீவிர், மூன்று லோகங்களுடைய புண்ணிய பலனாகவே வந்துள்ளீர். பகவானிடம் சரணம் புகுந்த அடியார்கள் பெருங்கூட்டமாக வந்து வணங்கும் உம்மை நான் வணங்குகிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 92)

195. பலம் ஸாது பரித்ராணாதி த்ரயம்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “பரித்ராணாய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே” என்று அவன் தானருளிச் செய்தபடியே, தன் பக்கல் ப்ரேம யுக்தராய், தன்னுடைய அநுபவமொழிய சுஷணகாலமும் செல்லாதே, தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் ஸாது ஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூப சேஷ்டித அவலோகந ஆலாபந்தாந முகேந ரசுஷிக்கையும், தத் விரோதிகளான துஷ்க்ருத்துக்களை நசிப்பிக்கையும், தன்னுடைய ஆராதந ரூபமாய் சுஷீணமாய்க் கிடக்கிற வைதிக தர்மத்தை ஆராத்யனான தன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலமென்கை. “ஸாதவ உக்த லசுஷண தர்மசீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா மத் ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்ம ஸ்வரூபாணாம் வாங் மநஸா கோசரதயா மத் தர்சநேந விநா ஆத்மதாரண போஷணாதிகம் அல்பமாநா: சுஷணமாத்ர காலம் கல்ப ஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: பரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத் ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவ லோகந ஆலாபநாதி தானேந தேஷாம் பரித்ராணாய தத் விபரீதாநாம் விநாசாய ச சுஷீணஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்ய மதாராதந ரூபஸ்ய ஆராத்ய ஸ்வரூப தர்சநேந ஸ்தாபநாய ச யுகே யுகே ஸம்பவாமி; க்ருத த்ரேதாதி யுக விசேஷ நியமோபி நாஸ்தீத்யர்த்த:” என்றிறே இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தம் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. “யே பக்தா பவதேக போக மநஸோ நந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநா: தத் ஸம்ச்லேஷண தத் விரோதி நிதநாத்யர்த்தம் வநாத்ரீச்வர!, யதவாதரஸ் ஸுர நராத்யாகார திவ்யாக்ருதிஸ் தேநைவ த்ரிதசைர் நரைச்ச ஸுகரம் ஸ்வப்ரார்த்தித ப்ரார்த்தநம்” என்றிறே ஆழ்வானுமருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - அவதாரங்களுடைய பலன் என்ன என்பதை, கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே - ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்கும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்று அவனே அருளிச்செய்கிறான். தன்னிடம் எப்போதும் காதல் கொண்டு, தன்னுடைய அனுபவம் என்பது இல்லாமல் ஒரு நொடிப்பொழுது கூட கழிக்க இயலாமல், தன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டுள்ள ஸாதுக்களை, தன்னுடைய “ரூபம், லீலைகள் கடாஷ்டம், இனிய பேச்சு” என்பதன் மூலம் காப்பாற்றுதல்; தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழித்தல்; தனது ஆராதனை என்பதாக உள்ளவையும், அழிந்து போகும் நிலையில் உள்ளவையும் ஆகிய வேதமார்க்கத்தை, அவற்றால் ஆராதிக்கப்படுபவனாகிய தனது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து மீண்டும் நிலை நாட்டுதல் என்பதான மூன்றுமே அவதாரங்களுடைய பயன் ஆகும். இந்த ச்லோகத்திற்கு பாஷ்யகாரர், “ஸாதவ உக்த லக்ஷண தர்மசீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா மத் ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்ம ஸ்வரூபாணாம் வாங் மநஸா கோசரதயா மத் தர்சநேந விநா ஆத்மதாரண போஷணாதிகம் அல்பமாநா: சக்ஷணமாத்ர காலம் கல்ப ஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: பரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத் ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவ லோகந ஆலாபநாதி தானேந தேஷாம் பரித்ராணாய தத் விபரீதாநாம் விநாசாய ச சக்ஷீணஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்ய மதாராதந ரூபஸ்ய ஆராத்ய ஸ்வரூப தர்சநேந ஸ்தாபநாய ச யுகே யுகே ஸம்பவாமி; க்ருத த்ரேதாதி யுக விசேஷ நியமோபி நாஸ்தீத்யர்த்த: - ஸாது என்பது நல்லவர்கள், தர்ம சீலர்கள் ஆகியோரைக் குறிக்கும். அப்பதமானது, என்னைச் சரணம் புகுந்த வைஷ்ணவர்களைக் குறிக்கும். என்னுடைய திருநாமம், லீலைகள் மற்றும் ரூபம் போன்றவை வாக்கிற்கு மனதிற்கும் எட்டாதவை ஆகும். ஆயினும் இவர்கள் அனைத்திலும் என்னைக் காண்பவர்களாக, என்னைக் காணாமல் உள்ளபோது மனம் வருந்தி இருப்பவர்கள் ஆவர். நான் இல்லாத ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூட இவர்களுக்கு ஆயிரம் கல்பகாலம் போன்றதாகும். என்னை விட்டுப் பிரிய நேரிடும் என்றால், தங்களுடைய ஒவ்வொரு உடல் உறுப்பும் சோர்வதாகவே எண்ணுவார்கள். ஆகவே இவர்களுக்கு எனது உருவத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும், என்னுடன் இவர்கள் பழகுவதற்காகவும், இவர்களைக் காப்பதற்காகவும் நான் தேவனாகவும் மனிதர்களாகவும் பிறவி எடுக்கிறேன். மிகவும் பாபம் நிறைந்த செயலாகிய, எனது அடியார்களை அவமதித்தல் போன்றவற்றைச் செய்யும் விரோதிகளை அழிப்பதற்காகவும், எனது உபாஸனையாகிய வேத தர்மங்களைக் காப்பாற்றவும்

நான் அவதரிக்கிறேன். மேலும் என்னைக் கண்டு அனைவரும் வணங்குவதற்காகவும் நான் தோன்றுகிறேன். நான் பிறப்பதற்கு க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம் என்பது போன்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் இல்லை” என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானும் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் (86) – யே பக்தா பவதேக போக மநஸோ நந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநா: தத் ஸம்ச்லேஷண தத் விரோதி நிதநாத்யர்த்தம் வநாத்ரீச்வர!, யதவாதரஸ் ஸுர நராத் யாகார திவ்யாக்ருதிஸ் தேநைவ த்ரிதசைர் நரைச்ச ஸுகரம் ஸ்வப்ரார்த்தித ப்ரார்த்தநம் - திருமாலிருஞ்சோலை என்ற வனத்தின் ஈச்வரனே! தங்களுடைய ஆத்ம நலத்தைப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாமல், உன்னுடைய சேர்த்தி மற்றும் அனைத்தல் ஆகியவற்றை மட்டுமே விரும்பும் மனம் கொண்ட அடியார்கள் யார் உள்ளனரோ, அந்தப் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து இருத்தல், அவர்களுடைய விரோதிகளை அழித்தல் போன்ற காரணங்களுக்காக, அண்டத்தின் நடுவில் தேவன் மனிதன் விலங்கு என்பது போன்ற திவ்யமான திருமேனியுடன் நீ அவதரித்தாய்; இந்தக் காரணத்தால், தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் செய்யவேண்டிய ப்ரார்த்தனையானது சுலபமாக உள்ளது- என்றதும் காண்க.

196. பல ப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகு சாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

அவதாரிகை - அவதாரம் ஐச்சமென்றறியாதே கர்மநிபந்தநமாக நினைத்து மந்த மதிகள் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல ப்ரமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அவதாரங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய இச்சையால் ஏற்படுகிறது என்பதை அறியாமல், கர்மம் காரணமாகவே அவை அவனுக்கு ஏற்படுகிறது என்று சில மந்த புத்தி கொண்டவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை தானே எழுப்பிக்கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இதிஹாஸ புராண ரூபமான பல ப்ரமாணங்களிலும் “பதி வ்ரதா தர்ம பரா ஹதா யே ந மம ப்ரியா, ஸ து ப்ரியா விரஹித: சிர காலம் பவிஷ்யதி” என்றாப்போலே யுண்டான ப்ருகு சாபம் முதலானவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதார ஹேது இச்சையன்றிக்கே கர்மமாக வேண்டாவோ? என்னிலென்கை.

விளக்கம் – இதிகாசம் மற்றும் புராணம் என்னும் வடிவில் உள்ள ப்ரமாணங்களில், “பதி வ்ரதா தர்ம பரா ஹதா யே ந மம ப்ரியா, ஸ து ப்ரியா விரஹித: சிர காலம் பவிஷ்யதி - (ப்ருகு முனிவர் உத்தரகாண்டத்தில் கூறுவது) – பதி வ்ரதையாகவும், தர்ம வழியில் நின்றவரும் ஆகிய எனது ப்ரியமான மனைவி யாரால் கொல்லப்பட்டானோ, அவன் பல காலம் தனது மனைவியைப் பிரிந்து நிற்பான்” என்று கூறப்பட்டது போன்று, ப்ருகு முனிவருடைய சாபம் முதலானவை மூல்மே இராமன் பிறந்தான் என்றே ஆகிறது; இதனால், அவதாரங்களுக்குக் காரணம் கர்மம் அன்றி அவனுடைய இச்சை அல்ல என்று கூறவேண்டாமா?

197. அவைதன்னிலே, சாபம் வ்யாஜம் அவதாரம் ஐச்சமென்று பரிஹரித்தது.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (அவை தன்னிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தபஸாராதிதோ தேவோ ஹ்யப்ரவீத் பக்தவத்ஸல:, லோகாநாம் ஸம்ப்ரியார்த்தம் து சாபம் தம் க்ருஹ்யமுத்தவாந்” என்று உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலும், “ஸர்வாவர்த்தேஷு வை விஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவ து, ஜாகாஸ்த்ரச்சலேநைவ ஸ்வேச்சயா கமநம் ஹரே:, த்விஜ சாபச்சலேநைவம் அவதீர்ணோபி லீலயா” என்று லைங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகையாலே, ப்ருகு சாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கிறவவை தன்னிலே, சாபம் வ்யாஜமாத்ரம், அவதாரம் இச்சா க்ருஹீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

விளக்கம் – அதாவது, உத்தர இராமாயணத்தில் – தபஸாராதிதோ தேவோ ஹ்யப்ரவீத் பக்தவத்ஸல:, லோகாநாம் ஸம்ப்ரியார்த்தம் து சாபம் தம் க்ருஹ்யமுத்தவாந் - தவத்தின் மூலம் ஆராதிக்கப்படுபவனாகவும், அடியார்களுக்கு எளியவனாகவும் உள்ள அந்த தேவதேவன், “அந்தச் சாபமானது லோகங்களுடைய நன்மைக்காக நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது”, என்றான் – என்றும், லைங்க புராணத்தில் - ஸர்வாவர்த்தேஷு வை விஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவ து,

ஜாகாஸ்த்ரச்சலேநைவ ஸ்வேச்சயா கமநம் ஹரே:, த்விஜ சாபச்சலேநைவம் அவதீர்ணோபி லீலயா - மஹாவிஷ்ணுவின் அனைத்து அவதாரங்களும் அவனது விருப்பத்தால், சாபம் என்பது போன்றவற்றால் உண்டானாலும், விஷ்ணுவிற்கு ஒரு வேடனுடைய அம்பானது இந்த உலகிலிருந்து பரமபதம் திரும்புவதற்கு ஒரு காரணமாக மட்டுமே அமைகிறது - என்றும் கூறப்பட்டது. ஆலவே ப்ருகுவின் சாபத்தால் இராமனாகப் பிறந்தான் என்று கூறப்படும் கருத்துக்களில் உள்ள சாபம் என்பது, அவன் இந்த லோகத்தில் அவதாரம் செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக உள்ள காரணம் மட்டுமே ஆகும். அவன் தனது விருப்பத்தால் மட்டுமே அவதாரங்களை எடுக்கிறான்.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது, அந்த: ப்ரவிச்ய நியந்தாவாயிருக்கை.

அவதாரிகை - ஆகவிப்படி விபவத்தை உபபாதித்தவனந்தரம் அந்தர்யாமித்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக விபவ அவதாரங்களைக் குறித்து விரிவாக உரைத்த பின்னர், அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மையை விரிவாக விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம்”, “சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஹ்ருதி ஸ்தித:” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடையவுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவதென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி - யார் ஆத்மாவின் உள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ - என்றும், தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் - அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (4-1-17) - சாஸ்தா விஷ்ணு: அசேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஹ்ருதி ஸ்தித: - அனைத்து ஜகத்தின் இதயத்தில் உள்ள விஷ்ணு அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சேதநர்களுக்குள்ளும் புகுந்து, அவர்களுடைய அனைத்து விதமான செயல்களுக்கும் எஜமானனாக இருத்தல் என்பதே அந்தர்யாமி தன்மை ஆகிறது.

199. ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக் கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்து பூதனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலேயெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அவதாரிகை - இதுதான் ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபித்து நின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதுமாய்க் கொண்டு, த்விவிதமாயிருக்கையாலே, உபயத்தையுமருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இத்தகைய அந்தர்யாமி நிலை என்பது ஆத்மாவிற்குள் தனது ஸ்வரூபத்தால் பரவி நின்று நியமிப்பதாகவும், திருமேனியுடன் சேர்ந்தபடி நின்று அவர்களுடைய இதயத்தில் பரவி நின்று நியமிப்பதாகவும் உள்ளது. ஆ .க, இப்படி இரண்டுவிதமாக உள்ளதால், அவை இரண்டைக் குறித்தும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அந்தர்யாமி ஸ்வரூபஞ்ச ஸர்வேஷாம் பந்துவத் ஸ்திதம்” என்று தொடங்கி, “ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசேபி பந்துராத்மாஹி கேசவ:” என்று சொன்னபடியே, புண்ய நிபந்தனமாக ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேசிக்கையும், பாப நிபந்தனமாக நரகத்தை ப்ரவேசிக்கையும், உபய நிபந்தனமாக கர்ப்பத்தை ப்ரவேசிக்கையும் முதலான எல்லா அவஸ்தைகளிலும், எல்லாச் சேதநர்க்கும் இராமட மூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை ஒருகாலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே “அங்குஷ்ட மாத்ர புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதாமக” என்றும், “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” என்று மித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்யோதீரூபமாய் ச்யாமளமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி “செம்பொனே” திகழுகிற புகராலே நீல தோயதத்தை விழுங்கின வித்யுலேகை போலேயிருக்கையாலே பாஹ்ய விஷய ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அதில் நின்று பற்றறுத்துத் தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கிக் கொள்ளும்படி சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேதநர்க்கு த்யான ருசி பிறந்தபோது த்யேயனாகைக்காகவும், புத்த்யாதிகளுக்கு நியாமகனாய்க் கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல் துடக்காலே பந்து

பூதனாய்க் கொண்டு “பத்ம கோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ் சாப்யதோமுகம்” என்கிற ஹ்ருதயத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பென்கை. அந்தராத்மதையை முதலிற்சொல்லி அதுக்குமேலே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான பரத்வாதிகளைச் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே.

விளக்கம் - அதாவது, “அந்தர்யாமி ஸ்வரூபஞ்ச ஸர்வேஷாம் பந்துவத் ஸ்திதம் - அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமானது அனைத்திற்கும் உறவினர் போன்று உள்ளது” என்று தொடங்கி, “ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசேபி பந்துராத்மாஹி கேசவ: - ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வர்கம் சென்றாலும், நரகம் புகுந்தாலும் அவர்களுக்குள் புகுந்து உறவினன் போன்று எப்போதும் கேசவன் உள்ளான்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, புண்ணியத்தின் விளைவாக ஸ்வர்க்கம் புகுதலும், பாபத்தின் காரணமாக நரகம் புகுதலும், அந்த இரண்டின் காரணமாக கர்ப்பத்தில் புகுதலும் என்பதான அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்து சேதநர்களுக்கும், தந்தையிடம் கோபித்துக்கொண்டு சத்திரம் சென்று தங்கியுள்ள புத்திரனுக்கு, அவன் அறியாமல் யார் மூலமாகவே தந்தை உணவு அனுப்புவது போன்று, ஒவ்வொரு சேதநர்க்கும் உள்ளே இருந்தபடி, அவர்களுடைய இருப்பு என்பதையே உறுதியாக நோக்கியபடி உள்ளதால் அவர்களுக்குத் துணையாக அந்தர்யாமி நிலை உள்ளது. இவ்விதம் அவர்களை ஒருபோதும் விடாமல் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் நிலை மட்டும் அல்லாமல், கட. (2-4-13) - அங்குஷ்ட மாத்ர புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதாமக - கட்டை விரல் அளவுள்ள புருஷன் அனைவருடைய இதயத்திலும், புகை இல்லாத ஜ்யோதியாக உள்ளான் - என்றும், தை. (2-11) - “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களின் உள்ளிலும், நீல மேகம் போன்ற அவன், மின்னல் கொடி போன்று அமர்ந்துள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜ்யோதி ரூபமாக, நீல நிறத்தில் உள்ள உள்ள தன்னை முழுவதுமாக நிறையும் விதத்தில், திருவாய்மொழி (1-10-9) - செம்பொனே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மகிழ்வு காரணமாக, நீல இரத்தினத்தை விழுங்கிய மின்னல் போன்று உள்ளான். ஆகவே மற்ற விஷயங்களில் அலையும் மனத்தை, அவற்றிடம் உள்ள பற்றுதல்களை அறுத்து, தனது பக்கம் காதல் கொள்ளும்படியாக, மங்களகரமாக இருப்பிடமாக உள்ள திருமேனியுடன், அந்தச் சேநர்களுக்கு த்யான ருசி ஏற்படும்போது அவர்களால் த்யானிக்கப்படும் பொருளாக நிற்பதற்காகவும், அவர்களுடைய புத்தி போன்றவற்றை நியமிப்பவனாகவும் உள்ளதால்

அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுடைய உறவினன் என்பதை உணர்த்தவல்ல நாராயணன் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுபவனாக அவர்களுடைய உறவினனாக உள்ளதால், “பத்ம கோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ் சாப்யதோமுகம் - கவிழ்த்த தாமரை மொட்டு போன்றுள்ள இதயத்தில்” என்பதற்கு ஏற்ப, இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நிலையே அந்தர்யாமி நிலையாகும். அவன் தனது திருமேனியுடன் கூடியுள்ள நிலையான பரத்வம் போன்ற பல நிலைகளைக் கூறும் இடமாக உள்ளதால், இங்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளதை முதலில் உரைத்து, தொடர்ந்து திருமேனியுடன் உள்ளதை உரைத்து, இதயம் என்ற தாமரையில் உள்ளதைக் கூறி முடித்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 359)

5-3-10 யாமடல் ஊர்ந்தும் எம் ஆழியங்கைப்பிரானுடை
தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்
யாமடம் இன்றித் தெருவுதோறு அயல் தையலார்
நாமடங்காப் பழி தூற்றி நாடும்இரைக்கவே

பொருள் - எல்லையற்ற காதல் காரணமாக, எந்த ஒரு விதத்திலும் பெண்மைத் தன்மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளதான ஒடுக்கம் போன்றவை இல்லாமல், ஒவ்வொரு தெருவிலும் புகுந்து சென்று, மற்ற வீட்டுப் பெண்கள் வாய் ஓயாமல் பழிச்சொற்கள் உரைத்துத் தூற்றுகிறார்கள். இதனைக் கண்ட ஊரில் உள்ள அனைவரும் தாழ்ந்த பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள். இப்படியாக மடல் எடுக்கத் தகாதபடி உள்ள பெண்மையைக் கொண்ட நாம், நமக்கு ஏற்புடையது அல்லாத மடல் ஊர்ந்தாவது, திருச்சக்கரம் ஏந்தியுள்ள வடிவழகை அனுபவித்து நம்மை வசீகரம் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய தூய்மையான இதழ்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனியதும் ஆகிய துளசி மலரை அவன் அளிக்க, நாம் பெற்றுக்கொண்டு, நமது தலையில் சூட்டிக்கொள்வோம்.

அவதாரிகை - ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும், நிரதிசய போக்யனானவனைக் காணக்கடவேனென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்த ஜகத் முழுவதும் கலங்கும்படியாக மடலெடுத்தாவது, எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட அவனை நான் காணக்கடவேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (யாமடலூர்ந்தும்) செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்தேயாகிலும். “தத் தஸ்ய ஸத்ருசாம் பவேத்” என்றிருக்கக் கடவ நாம், மடலூர்ந்தேயாகிலும். இங்கு, மடலாக நினைக்கிறது - பெற்றன்றித் தரியாத உபேய வைலக்ஷண்யமும், அதுக்கடியான உபாய வைலக்ஷண்யா நுஸந்தாநமும், “அவ்வுபாயந் தன்னாலே பேறு” என்கிற துணிவும், வேறொன்றை உபாயம்க நினையாமையம், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதொழிகையும் மடலாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - (யாமடல் ஊர்ந்தும்) - செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தாவது. அதாவது, ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசாம் பவேத் - அவர் வந்து என்னை அழைத்துச்செல்வதே அவருக்கு ஏற்றதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப பொறுமையுடன் இருக்கவேண்டிய நாம், மடல் எடுத்தாவது. இங்கு “மடல்” என்பது, தகுந்த முறைப்படியான வரிசையில் அவனை அடையும் பெருமை இன்றி, வேகத்தைக் காண்பித்தல் ஆகும். இதற்குக் காரணங்களாக உள்ள நான்கை, மடல் என்று கூறுகிறது. அவையாவன: உபேய வைலக்ஷண்யம், உபாய வைலக்ஷண்யம், துணிவு மற்றும் வேறு ஒன்றைப் பற்றாமை என்பதாகும். அதாவது “அவனை அடைதல்” என்ற நிலை ஏற்படும்வரை தாங்கிக் கொள்ளாமை என்பது உபேய வைலக்ஷண்யம் ஆகும்; இது அடையவேண்டிய பேறாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு போன்ற காரணங்களால் வருகின்ற வேறுபட்ட சிறப்பு ஆகும். அத்தகைய வஸ்துவைப் பெறுதல் என்பது அன்றித் தரியாமல் இருத்தல் என்பதற்குக் காரணம், உபேய வைலக்ஷண்யம் ஆகும்; ஸர்வேச்வரனுடைய “அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை” போன்ற காரணங்களால் வரும் வேறுபட்ட சிறப்பு ஆகும். “அவனைத் தவிர காப்பாற்றுபவர்கள் யாரும் இல்லை. இது அவனால் மட்டும் வரக்கூடிய பேறு” என்பதான மன உறுதியே துணிவு ஆகும், அடுத்து, அவன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் உபாயமாக எண்ணாமல் இருத்தல் மற்றும் தகுந்த முறைப்படி அடைவோம் என்ற எண்ணம் இன்றி இருத்தல் என்பது நான்காவதாகும். இவையே இங்கு “மடல்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “மடலூர்தும்” என்றாள் கீழ்; “இது உனக்கு வார்த்தையல்ல; முதல்தன்னிலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரக் கடவதல்லவாக விலக்கிற்று; அதுக்குமேலே நீயாகிறாய், ‘நித்யம் ப்ராண ஸமாஹிதா’ என்கிறபடியே, உன்னையழிய மாறியும் அவனுக்கு ஹிதகாமையாயிருப்பாளொருத்தி; அவன்தான் உன்பக்கல் வருகைக்கு

உன்னிற் காட்டில் த்வரித்திருக்கிறானொருவன்; க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிறாயித்தனை, நீ ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுகிற இது உன் ஸ்வரூபத்தோடு சேராது” என்ன; “அது பார்க்கவொண்ணாதபடிகாண் எனக்கு அவன் பக்கலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயம்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “மடல் ஊர்தும்” என முன்பு உரைத்தாள். இதனைக் கேட்ட தோழியானவள், “இது உனக்கு ஏற்ற சொற்கள் அல்ல. பெண்கள் மடல் எடுக்கக்கூடாது என்பது ‘கடல் அன்ன காமத்தர் ஆகிலும்’ என்பதால் விலக்கப்பட்டது. மேலும் நீ யார் என்றால், ஸங்க்ஷேப இராமாயணம் பாலகாண்டம் - நித்யம் ப்ராண ஸமாஹிதா - எப்போதும் தனது கணவனின் நன்மையில் கருத்து கொண்டவள் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அழித்துக் கொண்டாவது அவனுக்கு நன்மையை விரும்பும் ஒருவள் ஆனாய். உன்னிடம் வருவதற்கு, உன்னைக் காட்டிலும் வேகமாக இருப்பவனாக அவன் உள்ளான். தகுந்த முறைப்படி அவனை அடைவோம் என்ற பொறுமை இன்றி நீ உள்ளாய்; சாகசத்தில் ஈடுபடும் இத்தகைய செயலானது, ‘அவனுக்குப் பெருமையை ஏற்படுத்த வேண்டும்’ என்றுள்ள உனது ஸ்வரூபத்துடன் சேராது”, என்று உரைத்தாள். இதற்கு நாயகி, “அவ்விதம் உள்ள எனது ஸ்வரூபத்தை நான் ஆராய்ந்து அறியாதபடி எனக்கு அவனிடம் உள்ள காதலின் மிகுதி உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (யாமடலூர்ந்தும்) இப்படியிருக்கிற என் ஸ்வரூபத்தை அழிய மாறியாகிலும் பெறத் தவிரேன். (மடலூர்ந்தும்) இத்தைச் செய்தாகிலும். செய்யக் கடவதல்லாதது செய்தாகிலும் பெறக்கடவேன். அஹமர்த்தத்தோடு சேராத செயலைச் செய்தேயாகிலும். ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு வாசக சப்தமிருக்கிறபடியாயிற்று யாமென்கிறது. அத்தலையையிட்டிநே இவனை நிரூபிப்பது. (எம்மாழி இத்யாதி) நாராயண சப்தார்த்தம். இவனையிட்டிநே அவனை நிரூபிப்பது. (எம் இத்யாதி) அவன் கையுந் திருவாழியும் போலேயன்றோ நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால் இருப்பது. நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால், அஞ்சி எதிரே வந்து தன் கையிலாபரணத்தை வாங்கி என் கையிலேயிட்டு, தன் தோளில் மாலையை என் தோளிலேயிட்டானாகில் குடியிருக்கிறான்; இல்லையாகில் எல்லாங்கூட வில்லையாகிறது.

விளக்கம் – (யா மடல் ஊர்ந்தும்) - இவ்விதம் உள்ள எனது பெண்மைத்தன்மை மாறினாலும், நான் அவனை அடைவதைத் தவிர்க்க மாட்டேன். (மடல் ஊர்ந்தும்) - இதனைச் செய்தாவது. அதாவது செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தாவது நான் அவனைப் பெறுவேன். “அஹம் - நான்” என்பதுடன் சேராதபடி உள்ள செயல்களைச் செய்தாவது. ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்ட அடிமைத்தனம் என்பதற்கு உரியதான ஆத்மாவை உணர்த்துவதாக “யாம்” என்பது உள்ளது. ஆனால் “ப்ரணவம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் அல்லவோ” என்றால், ஆத்மாவின் அடிமைத்தனத்தை வைத்து அல்லவோ ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிக்கிறார்கள்! (எம் ஆழி இத்யாதி) - “எம்பிரான்” என்பது நாராயணனைக் குறிப்பதாகிறது. ஜீவாத்மாவைக் கொண்டு அல்லவோ நாராயணனை நிரூபிக்கிறார்கள்! அதாவது “நாரங்களின் இருப்பிடம்” என்று, ஆத்மாவைக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை உணர்த்துவது போன்று இங்கு “எம்” என்பதன் மூலம் அவன் நிரூபிக்கப்படுவதாகக் கருத்து. (எம் இத்யாதி) - அவன் தனது திருக்கரமும் திருவாழியும் என்பதாக நிற்பது போன்று, நானும் கையும் மடலுமாகப் புறப்படும் காட்சி உள்ளது. அவன் திருக்கரமும் திருவாழியுமாகப் புறப்பட்டால் அவனுடைய செயல்கள் நிறைவேறுவது போன்று, நானும் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டால் எனது கார்யம் கைக்கூடும். “ஆழி அங்கை” என்பதன் மூலம், மேலே கூறிய நான்கையும் தனக்கு அளிப்பதற்காகவே சக்கரத்தை ஏந்தியுள்ளான் என்கிறான். அதாவது, நான் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டால், அச்சம் கொண்டவனாகத் தனது திருக்கரத்தில் உள்ள திருச்சக்கரம் அல்லது மோதிரத்தை எடுத்து, எனது கையில் வைத்து, தனது திருத்தோளில் உள்ள மாலையை எடுத்து எனது தோள்களில் வைத்தால், அவன் பிழைப்பான்; இல்லை என்றால், உபாயமாக உள்ள தன்மையும் அவனுக்கு இல்லை என்னும்படியாக இழப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (தூமடல்) என் தோளில் மாலையைப் பாராய், நான் செவ்விமாலை குடவேணுங் காண். விரஹத்தாலே தன் மார்பில் மாலை சருகாயிறே கிடக்கிறது, செவ்வி மாலையுள்ளது அவன் பக்கலிலேயிறே. “ஒன்றைச் சொல்லுகிறாயாகில் செய்து தலைக்கட்டப் புகுகிறாயோ, உன் ஸ்த்ரீத்வம் உன்னைக் காற்கட்டுங் காண்”, என்ன. (யாமடமின்றி) அதுவோ! ஸ்த்ரீத்வமில்லாதார் செய்வதை முதலிலே செய்யக்கடவோம். (தெருவுதோறு) “உலகுதோறலர் தூற்றி” என்றாளே கீழே; அங்ஙன் லோகமாகத் திரண்டத்திலே லோகத்துக்காக ஒரு வார்த்தை

சொல்லிவிடுவேனோ, தெருவுகள் தோறும்புக்கு, அறியாதாரெல்லாரும் அறியும்படி அலர் தூற்றக் கடவேன். “க்ருஹார்ச்சநைகள், அர்ச்சக பராதீநம்” என்று ஒரு மூலைகளிலே புக்கு இருக்க வொட்டுவேனோ. அயல்தையலாருமுண்டு அந்யைகளான ஸ்த்ரீகள்; அவர்கள் நாப்புரளாதபடியான பழிகளையுமெல்லாம் சொல்லி. சிசுபாலாதிகள் வாயில் கேளாதவையுமெல்லாம் என் வாயிலே கேட்கவிறே புகுகிறான். அன்றிக்கே, அவர்கள் நா, மீளாதே உருவப் பழி சொன்னபடியே யிருக்கும்படியான யென்றுமாம். அன்றிக்கே, நாம் தங்களுக்கடங்காதே பழிகளைத் தூற்றி மடல் கொண்டு புறப்பட்ட பழி தூற்றி யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (தூமடல்) - என் தோளில் உள்ள மாலையைக் காண்பாயாக! நான் அழகான புதிய மாலையை அல்லவோ சூடியிருக்க வேண்டும்? ஆனால் விரஹத்தால் எனது மார்பில் உள்ள மாலையானது காய்ந்து கிடக்கிறது; அவனிடம் அல்லவோ அழகான மாலை உள்ளது? இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “ஒன்றைச் செய்யவேண்டும் என்று உரைத்தால், அதனைச் செய்து முடிக்க உன்னால் இயலுமோ? உனது பெண்மைத் தன்மையானது உன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பதை உணர்வாயாக”, என்கிறாள். இதற்கு நாயகி விடை அளிக்கிறாள். (யா மடம் இன்றி) - அப்படியா! பெண்மைத் தன்மை எனக்கு இடையூறாக இருக்கிறது என்றால், சுதந்திரமாக உள்ளவர்கள் செய்யும் செயலைச் செய்து காண்பிக்கிறேன். (தெருவுதோறு) - திருவாய்மொழி (5-3-9) - உலகுதோறலர் தூற்றி - என்றாள். அதாவது, அவ்விதம் லோகத்தில் உள்ளவர்கள் திரண்டு நிற்கும்போது, அந்த லோகத்திற்காக ஒரு சில சொற்களை உரைத்து விட்டுவிடுவேனோ? ஒவ்வொரு வீதிக்குள்ளும் புகுந்து, அறியாதவர்கள் அனைவரும் அறியும்படிச் செய்கிறேன் என்கிறாள். மேலும் அவர்கள், “நாங்கள் இவ்விடங்களில் உள்ள பகவத் விக்ரஹ ஆராதனம் மற்றும் அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள ஈடுபாடு ஆகியவற்றைச் செய்தபடி உள்ளோம்”, என்று இருக்கவிடுவேனா? மற்ற பெண்கள் உள்ளனர்; அவர்கள், உரைப்பதற்கும் கூசும்படியாகப் பழிகளை உரைப்பேன். சிசுபாலன் போன்றவர்களுடைய நாக்கில் உரைக்காத பல ஏசும் சொற்களையும் எனது வாயிலிருந்து அவன் கேட்கப் போகிறான். அல்லது, அவர்களுடைய நாக்கானது, எப்போதும் அவனைப் பழி கூறியபடியே இருந்து, அதிலிருந்து மீண்டு வராதபடிச் செய்கிறேன். அல்லது நாம், அந்த வேற்றுப் பெண்களுக்கு அடங்காதபடி மடல் எடுத்து புறப்பட்டு, பழியைத் தூற்றும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (நாடுமிரைக்கவே) அவன் என்னுடைய ஊரவர் கவ்வை பரிஹரித்திலனாகில், நான் தன்னை நாடாக இரைக்கும்படி பண்ணுகிறேன். ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி பண்ணுகிறேன். “ஒருத்தி ஒருவனைப் படுத்திற்றே! ஒருவன் முகங்காட்டிற்றில்ன்” என்னும்படி பண்ணுகிறேன். தத்வ பரமான வாக்யங்களும் உபாஸந பரமான வாக்யங்களுமெல்லாம் அழியவிறே புகுகிறது; “ஒருவன் உளனாகில், ஆசைப்பட்டவள் இப்படிபட இருக்குமோ, ஆனபின்பு நிரீச்வரங் காண் ஜகத்து” என்னும்படி பண்ணுகிறேன்.

விளக்கம் - (நாடும் இரைக்கவே) – எனக்கு வந்து சேர்ந்த ஊரார் பழியை அவன் நீக்கவில்லை என்றால், நானும் அவன் மீது பழி தூற்றி, ஊரில் உள்ள அனைவரும் அது போன்றே செய்யும்படிச் செய்கிறேன். உலகம் அனைத்தும் கலங்கும்படிச் செய்கிறேன். “இவள் ஒருவள் அவனை இவ்விதன் செய்கிறாளே! ஆயினும் அவன் வந்து முகம் காண்பிக்கவில்லையே!” என்று கூறும்படிச் செய்கிறேன். அவனைக் குறித்து அறிவிக்கும் வாக்கியங்களான “நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம – நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்” என்பது போன்றவையும், அவனை அடையும் உபாயம் குறித்து உரைக்கும் வாக்கியங்களான “நிதித்யாஸிதவ்ய: - அந்த வஸ்துவே எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கது” என்பது போன்றவையும், அந்த வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்படுபவன் இல்லை என்றாகும்போது அழியும். அவை அவன் அழியும் விதம் என்ன? “அப்படி புகழப்பட்ட ஒருவன் உண்மையாகவே உள்ளான் என்றால், அவன் மீது ஆசை கொண்ட இவள் இவ்விதம் துடித்தபடி இருக்க, அவன் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பானோ? ஆகவே இந்த லோகமானது ஈச்வரன் என ஒருவன் இல்லாததாகவே உள்ளது” என்னும்படிச் செய்றேன்.

வ்யாக்யானம் - அவனோடே கலந்த என் வார்த்தையொழிய, அடியில்லாத வேதஞ் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பர்களோ? ப்ரமேய ச்ரேஷ்டமானத்தை அழித்தேன், இனி ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமானது தானேநில்லாதிறே. “ஆசைப்பட்டார்க்குப் பலம் இதுவான பின்பு இனி உபாஸநத்துக்குப் பலமில்லை” என்று கைவாங்கி ஜகத்தடைய நாஸ்திகரம்படி பண்ணுகிறேன். (நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்) நாட்டார் சொல்லும் பழிதானே தாரகமிறே. “ஊரவர்கவ்வை எரு” என்றாளே, அதிலேயிறே வேருன்றி தரிப்பது.

விளக்கம் - “ஆனால் வேதம் கூறுவதை விடுத்து இவளுடைய சொற்களை, உலகில் உள்ளவர்கள் ப்ரமாணமாக ஏற்பார்களோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். “அவனுடன் கலந்து பிரிந்த எனது வார்த்தை இல்லாமல், ஆதாரம் இல்லாத வேதத்தின் சொற்களைக் கேட்பார்களோ? ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அழித்தேன். இனி, ப்ரமாணங்களில் உயர்ந்த வேதமும் இருக்காது அல்லவோ? அவனை அடைய விரும்பியவர்கள் கதி இப்படியாக உள்ளபோது, உபாஸிப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்று ஜகத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் தீர்மானித்து, நாஸ்திகர்கள் ஆகும்படியாகச் செய்கிறேன். (நாடும் இரைக்கவே ... யா மடல் ஊர்ந்தும்) - ஊரில் உள்ள பெண்கள் என்னைத் தூற்றியும், நாட்டில் உள்ள அனைவரும் என்னைப் பழி கூறவும் செய்தால், அத்தகைய சொற்களே எனக்கு ஆதாரமாக உள்ளன; நான் மடல் எடுப்பதற்கு இவையே தூண்டுகோலாக உள்ளன. திருவாய்மொழி (5-3-4) - ஊரவர்கவ்வை எரு - என்று இவளே முன்பு கூறினாள். அதில் அல்லவோ வேர் விட்டு நிற்பது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 74)

வ்யாக்யானம் - (யதா ததா) ப்ரகார நியதி இல்லையென்கிறது. இத்தால் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரகார விசேஷ நியமமுண்டான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. (வா அபி) என்று விகல்ப ஸமுச்சய ஸூசகமான அவ்யயங்கள் இரண்டாலும், ஒன்றிலே நியதமான கர்மங்களில் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (ஸக்ருத் க்ருத:) என்று, யாவஜ்ஜீவாதிகாரமான நித்யகர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (அஞ்ஜலி:) ஜாயாதி ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷமான அச்வமேதாதிகளிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான ஸுகரத்வம் சொல்லுகிறது. (ததைவ) தேசாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரே பலப்ரதமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (அசுபாந்யசேஷத:) ஸர்வ பாபங்களும் மறுவலிடாதபடி போகை. “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி”. இத்தால் ஒரு பாபத்துக்கு ஒரு ப்ராயச்சித்தமான த்வாதச வார்ஷிக ஸம்வத்ஸர சாந்த்ராயண க்ருச்ச்ராதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி.

விளக்கம் - (யதா ததா) - இவ்விதம் செய்யவேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லை என்கிறார். “இந்த விதத்தில் செய்யவேண்டும்” என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபாடு உள்ளதைக் கூறுகிறார். (வா அபி) - அதாவது “வேறுபட்டது, ஒன்றாக உள்ளது” என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் இந்த இரண்டின் மூலம், ஒன்றில் “இவ்விதம் செய்யவேண்டும்” என்ற வரைமுறை கொண்ட கர்மங்களைக் காட்டிலும் அஞ்ஜலி செய்வதில் உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (ஸக்ருத் க்ருத:) - இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை செய்தபடி இருக்கவேண்டியதான நித்யகர்மங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (அஞ்ஜலி:) - தகுந்த பிறப்பு மற்றும் தகுந்த உதவி போன்றவை

அவசியமாக உள்ள அச்வமேதம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள எளிய தன்மை கூறப்பட்டது. (ததைவ) – இந்த இடம், இந்த காலம், இந்த சரீரம் ஆகிய கட்டுப்பாட்டுடன் கூடினால் மட்டுமே பலன் தரக்கூடியதாக உள்ள கர்மங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (அசுப அந்ய அசேஷத:) - அனைத்து பாபங்களும் மீண்டும் வராமல் அகலுதல். கீதை. (18-66) – ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் நான் விடுவிக்கிறேன் - என்பது காண்க. இதன் மூலம், அந்தந்த பாபங்களுக்கு அந்தந்த ப்ராயச்சித்தங்களை உரைக்கும் த்வாதசம், வார்ஷிகம், ஸம்வத்ஸரம், சாந்த்ராயணம், க்ருச்சரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் இதற்குள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்